

Олександра Вдовіна - дівчина, яка знає про футбол усе!

22-річна львів'янка, студентка Львівського державного університету фізичної культури Олександра Вдовіна вродлива, весела та ще й розумна, такі завжди привертають до себе увагу. Але обережно, хлопці, від неї можна отримати червону картку, адже і професія у білявки відповідна – футбольний арбітр. Сьогодні Олександра розкаже як їй ведеться у святая святих - світі футболу.

З легкоатлетки – у футболістки або за що дівчата люблять футбол...

- Олександро, як взагалі у такої гарної дівчини модельної зовнішності виникла ідея стати футбольним суддею?

- Я здогадувалась, що спершу, ви поцікавитися саме цим. Це найрозповсюдженіше запитання, яке мені задають, коли дізнаються, яку професію обрала. Хотіла заздалегідь підготувати гарну відповідь, та так і не надумала. Просто я так живу, мені це подобається. У футболі всі – власне футболісти, судді, вболівальники отримують колосальне насичення емоціями. Через це море емоцій, насамперед, і люблю футбол. Так, емоції бувають різні – позитивні і негативні, та все ж позитив переважає. Футбол для мене більше, ніж гра або професія, це стан душі і та стихія, де я себе найбільш комфортно почуваю.

- А ви сама спортсменка?

- Так, дев'ять років займалася легкою атлетикою. Маю I дорослий розряд. Була призеркою юніорських чемпіонатів України. Поступила до Львівського університету фізичної культури, де зараз здобуваю фах тренера і викладача фізкультури. Думаю, так розпорядилася доля, коли одного дня подарувала мені можливість спробувати себе у якості судді. А потім я швидко у це втягнулася. Згадую, що у легкій атлетиці я більше віддавала ніж отримувала, у футболі – навпаки.

- Чи пам'ятаєте Ви своє перше суддівство?

- Трішки була налякана, скута, та з кожного грою набувала все більшої впевненості.

Про суддівську кар'єру і чи бояться дівчата-арбітри виходити на футбольне поле...

- Тож розкажіть, як розвивалась далі Ваша суддівська кар'єра?

- У суддівстві я близько двох років, сьогодні суджу матчі юнаків у Вищій лізі дитячо-юнацької футбольної ліги та дорослі змагання серед жіночих колективів.

- Який останній матч судили?

- 29 жовтня була асистентом арбітра у Львові на грі 7 туру ДЮФЛ між СДЮШОР «Карпати» (Львів) та ФК «Львів», а 5 листопада - у Києві на фінальному матчі Кубка України серед жіночих команд.

- А ось чесно – страшно виходити на поле? Думаю, що навіть у дитячо-юнацькому футболі киплять далеко недитячі пристрасті та гостра принципова боротьба, у якій часто може і арбітрам перепасти...

- Та ні. На матчах ДЮФЛ якраз все спокійно, тихо і мирно. Там є охорона, міліція. Інколи страшно суддівствувати по селам, де люди тобі невідомі, та й глядачі інколи дуже колоритні підбираються.

- З Вашої відповіді напрашується наступне питання – чи бувало, що Вам кричали «суддю на мило»?

- Дослівно такого не кричали, та схожі моменти, звичайно, були. За моїми спостереженнями, не зважаючи на рівень арбітражу, люди все одно кричать. Їм треба кудись виплеснути свої емоції. Тому ставлюся до цього по філософськи. Якщо арбітрові брати близько до серця усі коментарі вболівальників, довго він не протягне. Це треба вміти пропускати повз вуха. Та і завжди хтось буде незадоволений. Фіксуєш порушення в одну сторону – незадоволена одна команда, призначиш той же фол іншим – уже вони буркотять. А винний у них хто? Правильно – суддя (сміється).

- Скількох футболістів за вашу 2-річну кар'єру ви відправили з поля з червоною картою?

- Наразі таких не було, а ось жовті картки траплялося показувати. Переважно на іграх я є асистентом арбітра, тобто можу підказати арбітру, порадити, запропонувати дати ту ж червону картку. Але кінцеве слово власне за арбітром.

Про українок-арбітрів та як призначають суддів на матчі...

- Олександр, для прикладу, жінка проводить на кухні багато часу, але все-таки кращими професійними шеф-кухарями вважають чоловіків. Чи не можна так само сказати і про футбольну кухню, де більше чоловіків, але якщо туди потрапляють жінки – вони однозначно кращі...

- Та ні, я би такого поділу не робила. Насамперед це залежить від людини. Жінкам навпаки важче судити в силу більшої емоційності характеру. Тому я жінка у житті, а на полі намагаюся бути лише арбітром. І мені це непогано вдається, адже часто після гри чую: «Ой, то нас дівчина судила».

- Чи багато в українському футболі жінок-арбітрів?

- Приблизно 20-22.

- Чи є хтось з них для вас прикладом у суддівстві? Наприклад, та ж Катерина Монзуль, яка свого часу стала першою жінкою-арбітром в Україні, і якій 2012 року Міжнародна федерація футболу присвоїла найпрестижнішу категорію «еліт» з правом обслуговувати міжнародні матчі найвищого рівня.

- Я слідкую за роботою інших дівчат-арбітрів, та ні на кого не рівняюся. Катерина працювала на І юнацьких олімпійських іграх у Сігнаурі, на молодіжному чемпіонаті світу тощо. А у 2014 році обслуговувала фінальний матч жіночої Ліги чемпіонів УЄФА. Уся суддівська бригада була з України, асистували Монзуль Марина Стрілецька та Наталія Рачинська. Ніхто з українських арбітрів ще не досягав такого рівня, навіть чоловіки! Звичайно, прагну дорости до них. Проте наразі стараюся не загадувати вже на чемпіонати світу. Мають бути велика мета і трішки менші. Так ось: велика мета це – чемпіонати світу, а менші – це постійно покращувати свою кваліфікацію. Аналізую кожен відсуджений матч і прагну сьогодні вийти на поле кращою, ніж була вчора.

- Яким чином призначають арбітрів на матчі?

- На кожен матч призначається суддівський спостерігач. Результати своїх спостережень він передає до Федерації футболу України. Відповідно до того, як ми судимо, і роблять призначення. Не знаємо, як нас оцінив спостерігач, він може лише після матчу вказати нам на допущені недоліки, а що він там написав до Києва, можемо лише здогадуватися. Про те, що судитимемо наступний матч, дізнаємося лише за 4 дні до гри. Тож постійно маю зібрані чемодани (сміється), щоб у будь-який момент виїхати на суддівство до того чи іншого міста.

За кого вболівають арбітри та які судді подобаються ФФУ...

- Чи в душі вболіваєте за якусь команду під час того як судите матч?

- Ні. У житті я можу знати футболістів, спілкуватися з ними. А на грі у мене є сині і білі, є колір і є номер. На грі я забуваю чи то Петро чи то Семен, у мене є 5-ий номер у білій футболці.

- Який матч запам'ятався Вам найбільше?

- Намагаюся винести уроки з кожної гри. У рамках футбольних турнірів за день може проводитися близько семи ігор. Тоді ми, як судді, цілісний день на ногах. Ось такі матчі дійсно запам'ятовуються.

- Якими, на Ваш погляд, даними повинен володіти суддя?

- Це навіть не на мій погляд, а на погляд Федерації футболу України. Судді двічі на рік складають залік, який передбачає письмове та практичне тестування. На полі суддям усі 90 хвилин треба думати, а на прийнятті рішень - 3 секунди максимум. Тож письмові тести на знання правил гри розроблені відповідно до цього. На моніторі загоряється питання, яке за 30 сек. зміниться наступним питанням і т.д., за цей короткий час маємо встигнути прочитати і дати відповідь. А ось у здачі практичних тестувань, мені допомагає легкоатлетичне минуле. Здаємо два нормативи на час: біг 6x40м (для жінок 6,4 сек.) та біг 24x150м. Для прикладу, норматив 24x150 м. Біжимо 150 м (маємо вкласти у 35 сек.), потім за свистком інструктора переходимо на ходьбу - йдемо 50 м (але час ходьби також лімітований – не більше 45 сек.), далі знову біг – і так 24 рази! Доволі важке тестування. Той випадок, коли кажуть: пересічним людям не зрозуміти, що декілька секунд (у нашому випадку 50 м) це також відпочинок.

За матеріалами: <http://galsports.com>

[Назад](#)